

KRETA

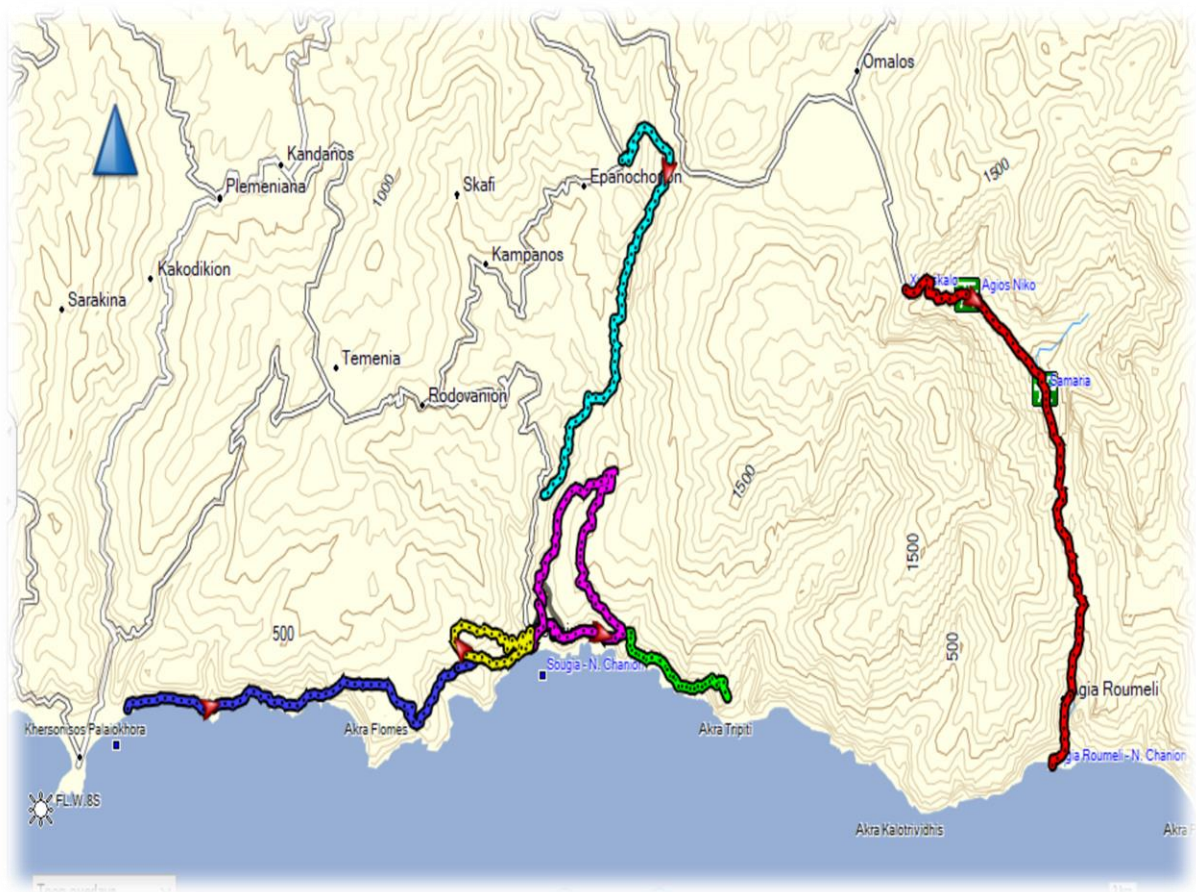

ZUIDERHUIS
OKTOBER 2024

REISBESCHRIJVING

Wandelen in de bergen met een vast verblijf in een pittoresk vissersdorpje aan zee! Deze Kreta reis biedt de ideale combinatie. Wat is er mooier dan na een hele dag wandelen door de bergen of door kloven een eindje te gaan zwemmen in open zee. Of simpelweg de avond in een vistaverna door te brengen en naar de oude mannen in het kafenion te kijken, hoe ze een klakkende rozenkrans door hun vingers laten glijden, alsof tijd helemaal geen rol speelt. Kreta is een eiland voor onthaasting. Sigá, sigá, kalm aan, kalm aan, deze woorden zult u vaak op het eiland horen. Iedere keer weer verrast hier de gastvrijheid, bezoekers worden ontvangen als oude vrienden. Kreta is een buitengewoon veelzijdig wandelgebied met heel verschillende landschappen. Grote delen van het eiland zien er nog woest en ongerept uit. Drie machtige, door diepe kloven doorsneden bergketens bepalen het landschap. In het daarvoor gelegen heuvelland en in de dalen liggen wijngaarden en uitgestrekte olijfbossen. Wandeldoelen zijn er in overvloed. Wij hebben gekozen voor het zuidwesten van het eiland omdat hier zich het topwandelgebied van Kreta bevindt. Van uit ons vast verblijf doen we meerdere lus wandelingen en wandelingen in lijn door, tot de verbeelding sprekende, kloven, kustwandelingen op steil oprijzende kustbergen, op zoek naar verlaten kloosters en kapellen, langs oude geplaveide muilezelpaden, door de maquis en roze oleanderstruiken. We doen ook enkele wandelingen waarbij de boottaxi ons naar onbewoond gebied brengt en we terugkeren naar ons dorp via het gebergte hoog boven de zee. De kers op de taart is een wandeling door de, tot nationaal park uitgeroepen, Samariakloof. In de kloof ligt het onbewoonde dorpje Samaria. Terugkeren naar ons vast verblijf doen we met de boottaxi.

Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die voorzien waren.

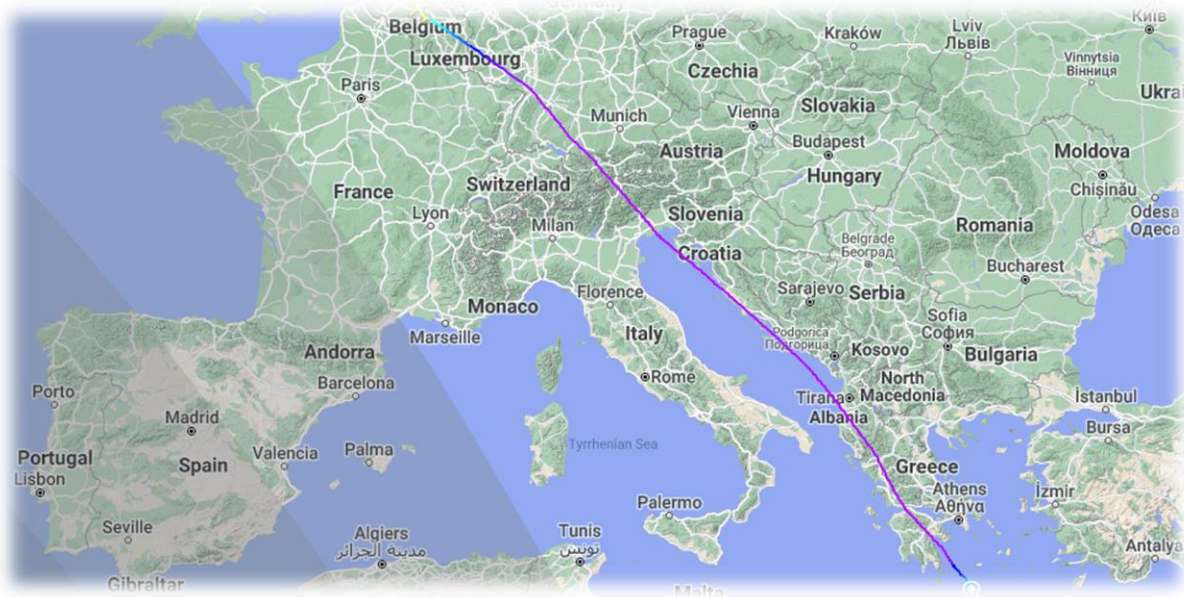

DEELNEMERS

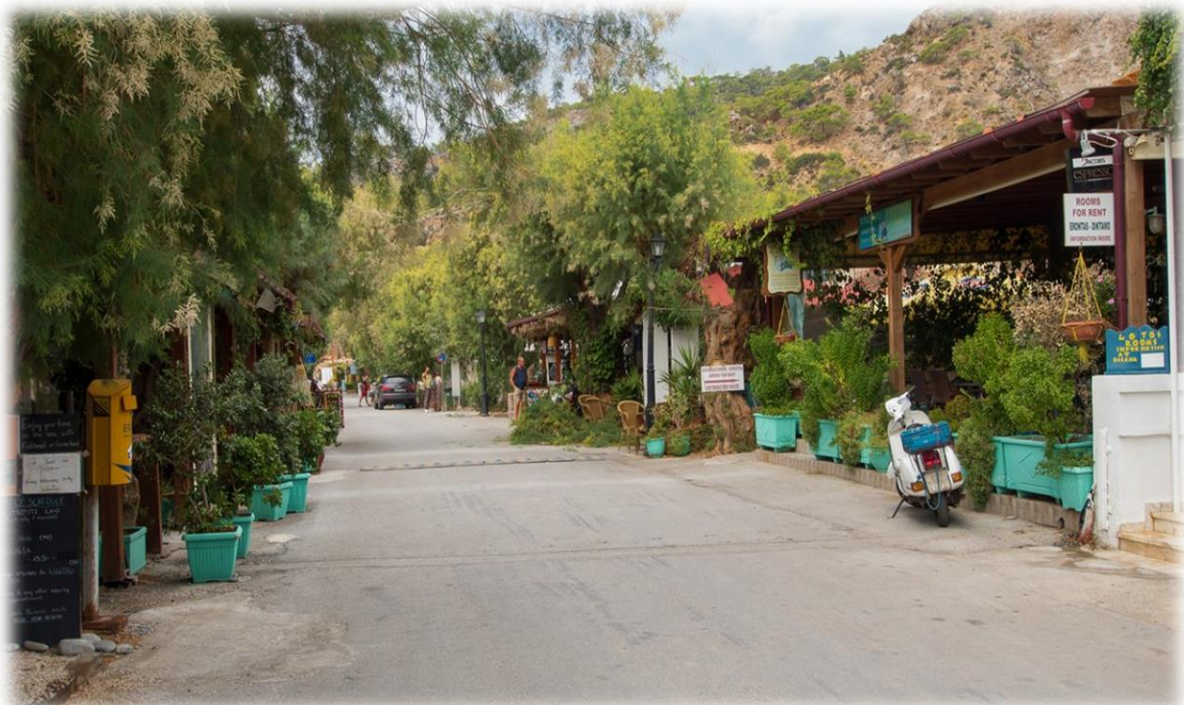
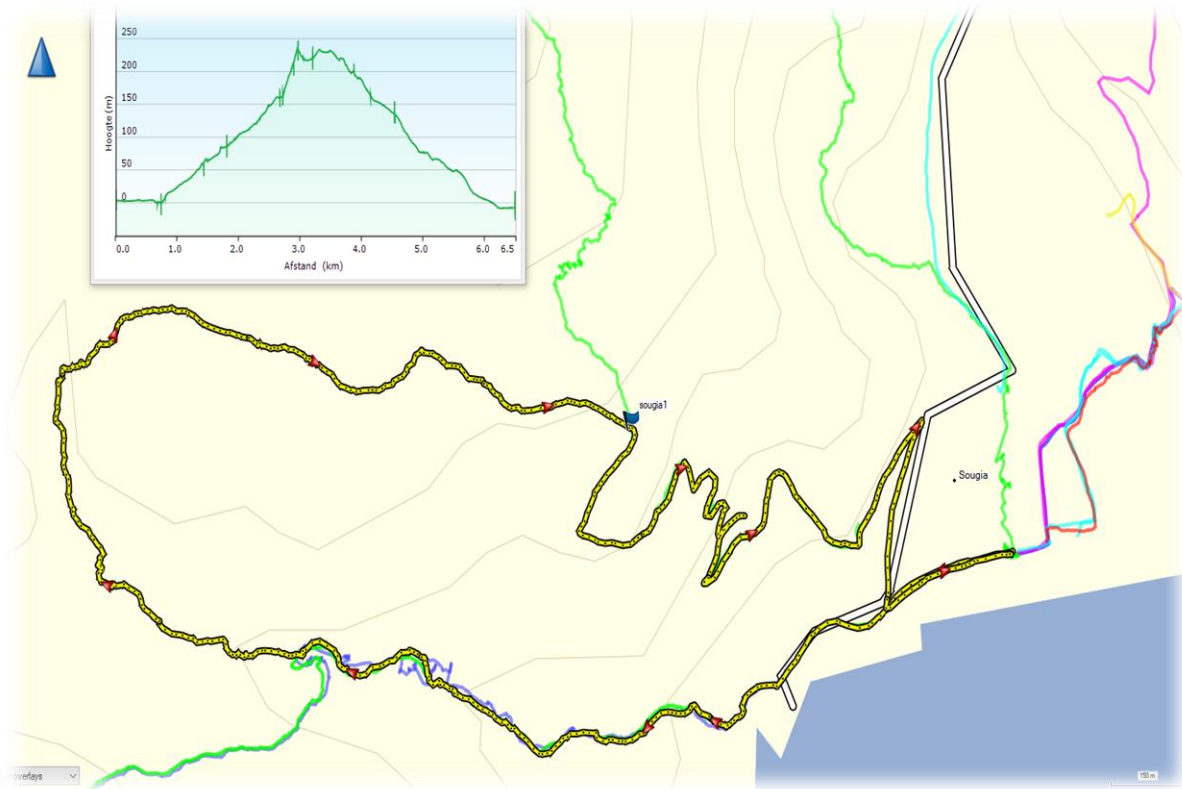
Vlnr vooraan : Jaak Warrie (Boortmeerbeek), Vanessa Vanaelbroeck (Sint-Lievens-Houtem , Mich Verwulgen (Putte), Inge Scherfhout (Liedekerke), Joris Van Gerwen (Putte), Rita Goossens (Borgloon) en Ludwig D'Haese (reisleider-Merchtem).

Vlnr achteraan : Christel Staessen (Londerzeel), Rik Penninck (Erpe-Mere), Christine Pennewaert (Erpe-Mere), David Stevens (Sint-Lievens-Houtem en Marina Roes (Brasschaat).

Zondag 6 oktober 2024

Soort : Luswandeling door de Lissoskloof
Plaats : Sougia
Afstand : 12 km
Stijgen : 400 m
Dalen : 400 m
Duur : 6 uur

Elke ochtend en elke avond probeer ik een mooie zonsopgang of zonsondergang te maken al lukt mij dat niet elke dag.

Het is vandaag een zeer warme dag met temperaturen rond de 30 graden. Ook de volgende dagen geven ze zeer warm weer.

Van bovenaf zie je maar pas goed hoe piepklein het dorpje Sougia eigenlijk wel is. De inwoners rijden hier rond op hun brommertje zonder helm. Een politiepatrouille zie je hier toch nooit, die moeten van veel te ver komen en hier gebeurt toch nooit wat.

Op onze wandeling komen we al vlug aan de Byzantijnse kapel Agia Irini (Heilige Irini).
Voor de oorlog was dit de kerk van Sougia en woonden er rond de kerk slechts twee families..

Na de oorlog werd er beneden in het dorp een nieuwe kerk gebouwd en werden de graven rond de kapel Agia Irini verwijderd. Men heeft echter één graf laten staan. Dit is het graf van Georgios Papaderos, de vader van Ririka Papaderos.

De kapel Agia (Heilige) Irini is normaal gezien altijd gesloten maar ik heb ondertussen een sleutel gekregen en kan dan ook de binnenkant laten zien. Als buitenlander moet je hier in het dorp wel het volste vertrouwen genieten om deze sleutel te kunnen verkrijgen.

Het verkrijgen van deze sleutel is al een verhaal op zich. Tijdens de voorbereidingen van deze tocht, nam mijn contactpersoon Wanda, op mijn vraag, contact op met Ririka Papaderos die baas is over de kapel en alleen Ririka heeft de sleutel. Toen ik bij Wanda zat te eten is

Ririka naar mij komen kijken (zonder dat ik dat wist) en heeft zij mij lange tijd geobserveerd. Ririka stapte nadien naar Wanda toe en zei tegen Wanda dat zij er zeker van was dat ik een onbetrouwbaar persoon was. Dat ik de sleutel in geen geval zou krijgen! Wanda verontschuldigde zich tegenover mij en zei me dat ze echt niet meer kon doen en dat Ririka niet meer van gedachte zou veranderen.

Ik ben dan deze dame thuis gaan opzoeken. Ze spreekt enkel Grieks maar met het vertaalprogramma van Google heb ik een gesprek aangeknoopt met haar en gaf haar een kunstwerkje dat ikzelf had gemaakt. Na enige tijd schudde ze mij de hand, ging naar haar zak

en gaf mij de sleutel. Telkens ik Ririka nu ontmoet in het dorp steekt ze al van ver haar hand omhoog en tovert ze een mooie glimlach op haar gezicht.

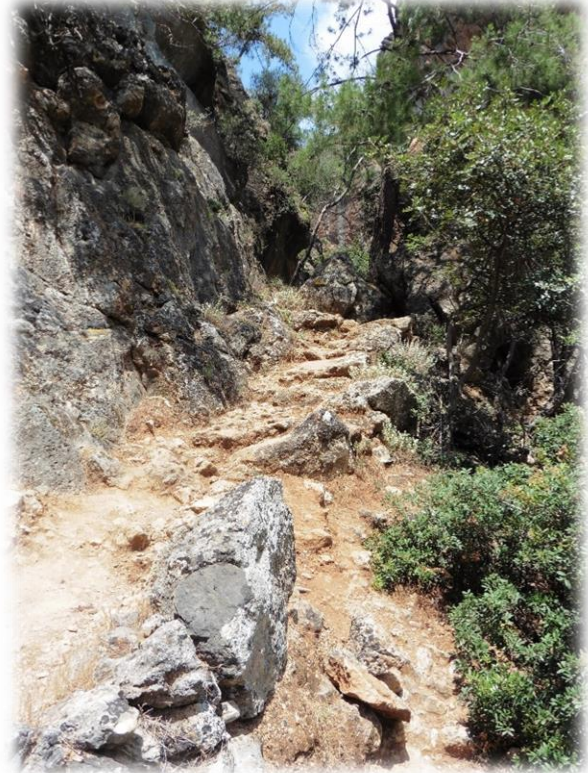
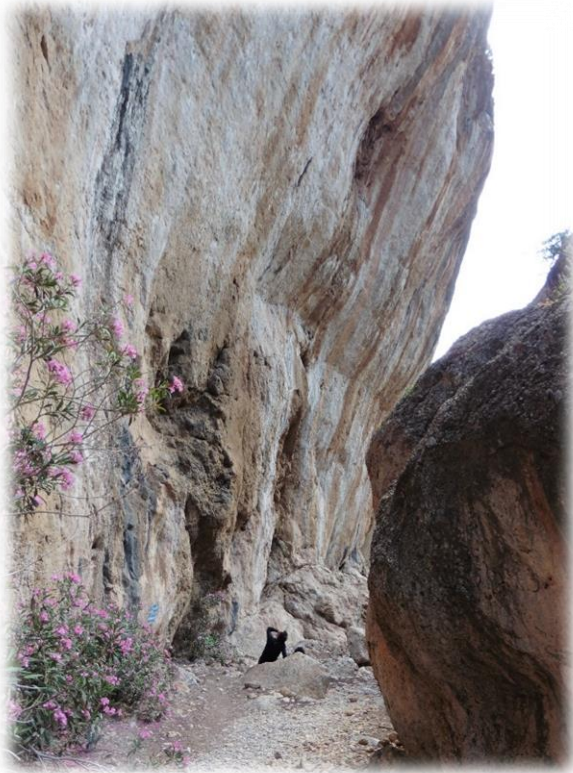
Op Kreta is het steeds uitkijken waar je loopt. Het gesteente is er op sommige plaatsen nogal poreus, waarbij er spontaan gaten kunnen ontstaan.

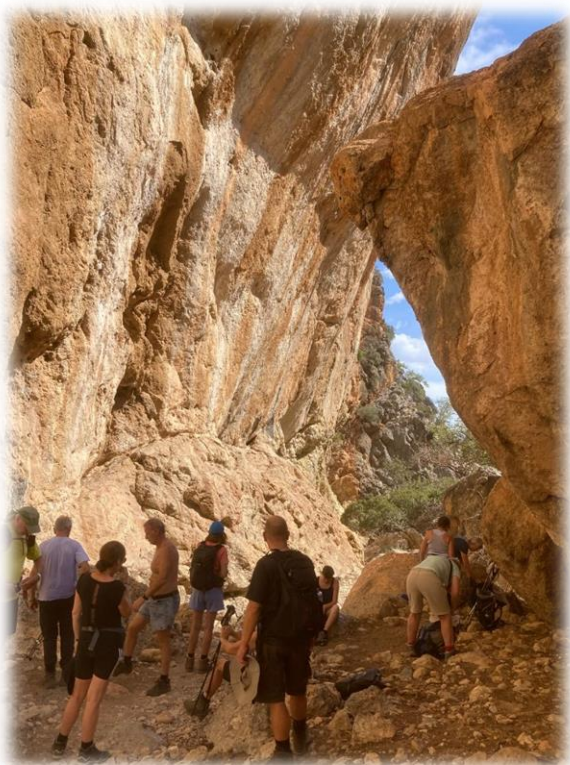
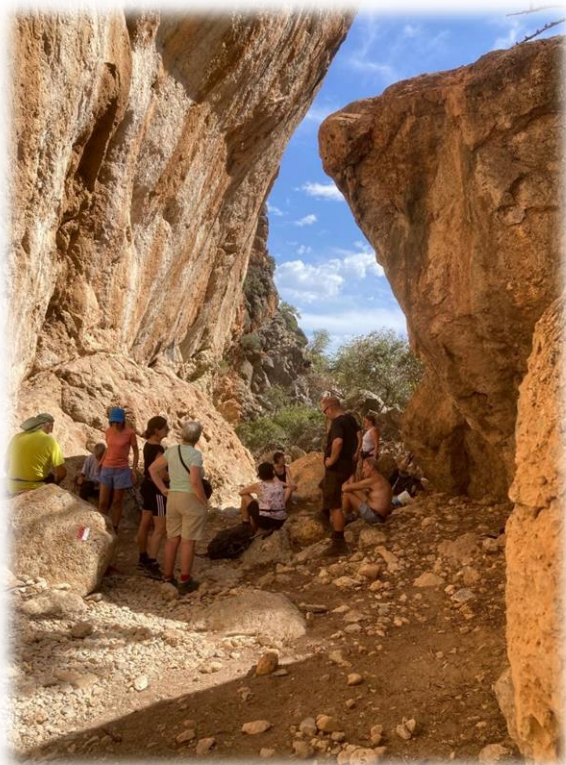
Het is niet dat het vandaag zo hard waait maar deze, door de wind gevormde bomen, zijn zo gegroeid.

Van de vier op Kreta bekende soorten cistusrozen speelt de Kretenzische cistusroos (*Cistus Creticus*) een bijzondere rol. Ze is makkelijk te herkennen aan haar roze bloemblaadjes, die er altijd enigszins verkreukeld uitzien.

De oleander staat nu niet meer bloei. Het is een rijk vertakte, bossige, 2 tot 6 m hoge struik of boom die giftig melksap bevat in alle delen van de plant. De plant heeft geurige bloemen. Ze heeft roodachtige bruine vruchten met een lengte van 8 tot 10 cm, die bij rijpheid openklappen. De oleander komt voor op stenige gronden, overstromde oevers en in periodiek droge beekbeddingen.

De bladeren van de oleander zijn het giftigst. 50 gram is voldoende om een paard te doden. Alexander De Grote gebruikte de oleander, op zijn veldtochten, als gifplant. In India en Sri Lanka komen opzettelijke zelfdodingen met oleander nog regelmatig voor.

De kloof van Lissos is maar een van de 3000 kloven en grottenstelsels die Kreta rijk is.

In de kloof heeft er iemand de Griekse vlag geschilderd. De vlag van Griekenland bestaat uit vijf blauwe horizontale strepen op een witte achtergrond (vier witte strepen). In de linkerbovenhoek bevindt zich een blauw vierkant met een wit kruis. De huidige vlag is sinds

1978 de officiële vlag van het land. De kleur blauw van de Griekse vlag staat voor voor de zee en de lucht. De kleur wit staat voor de wolken en voor de zee. De vlag wordt ter plaatse ook de blauw witte genoemd. Het witte kruis staat voor het Grieks-Orthodox de belangrijkste godsdienst van Griekenland. Er is geen officiële vlag van Kreta, maar in de periode 1898-1913 had Kreta wel een eigen vlag en er zijn bewegingen die ook nu een eigen Kretenzer vlag willen.

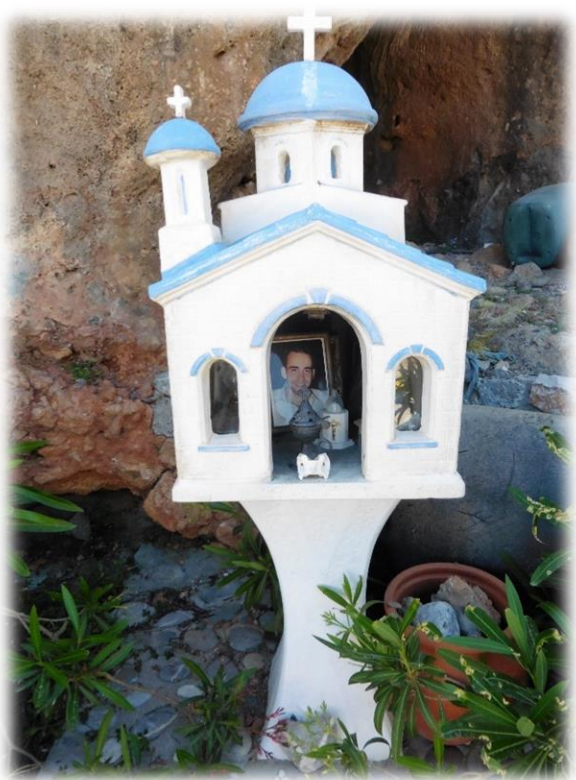

De kloof komt uit aan de haven van Sougia.

Ik kan goed opschieten met kapitein Yiannis aan wie ik ooit eens een schilderijtje heb gegeven van zijn boot.

Aan de haven van Sougia staan er twee herdenkingskapelletjes van overleden personen. Links is het herdenkingskapelletje van een jonge man die vier jaar geleden in zee is verdronken. Samen met een vriend was hij aan het harpoenvissen en plots zakte de jonge man naar de bodem van de zee en verdronk. De reden van de verdrinking is niet gekend. Rechts is

van een visser die 20 jaar geleden is verdronken toen hij bij slecht weer overboord sloeg. De visser kon goed zwemmen maar raakte verstrikt in de netten.

Als ik de sleutel terug breng naar Ririka nodigt zij mij uit om naar de bloemen in haar tuin te komen kijken en uiteraard moet ik op de foto met Ririka. Het grote wantrouwen van weleer is nu geheel omgeslagen in het volste vertrouwen! Ririka is ondertussen al 93 jaar, verhuurt

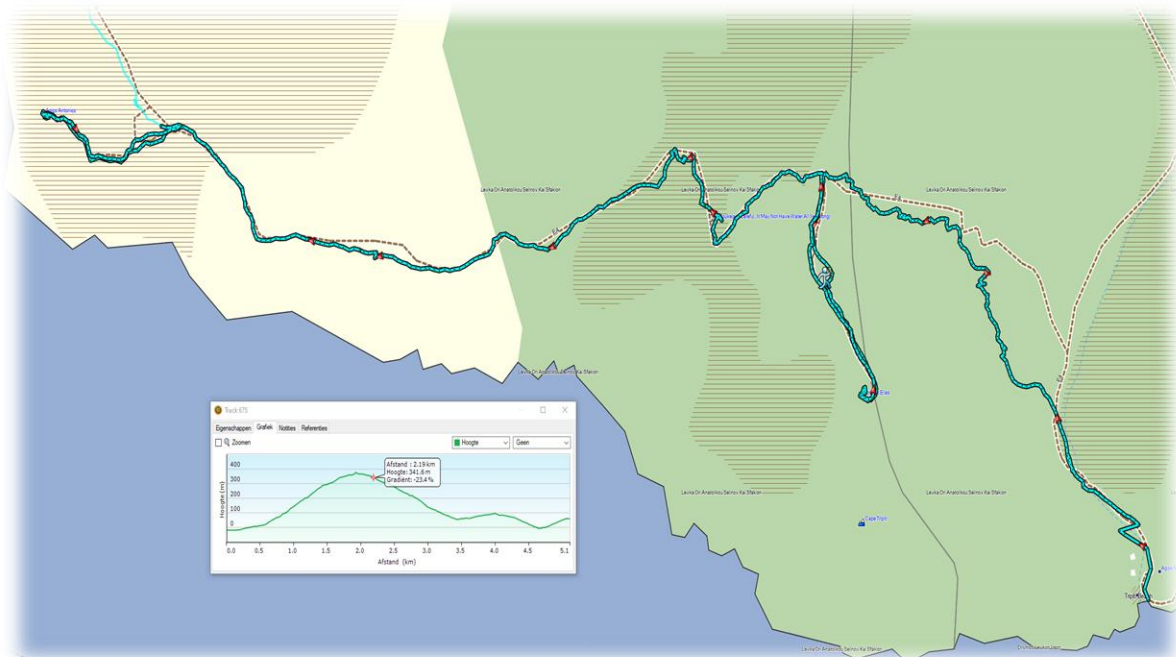
enkele kamertjes, en doet nog alles zelf. Ze kookt zelfs dagelijks voor haar kinderen, doet hun was en plas en onderhoudt haar tuin.

In Sougia staat er nog mortierafweergeschut. Je weet maar nooit?

Maandag 7 oktober 2024

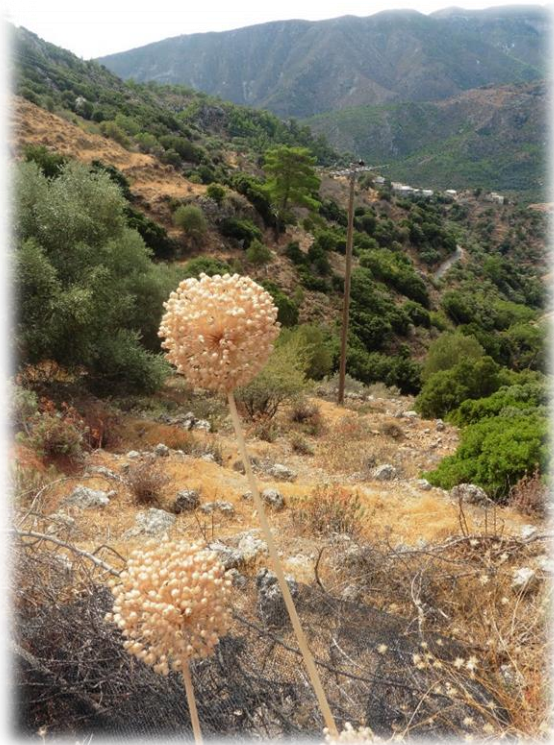
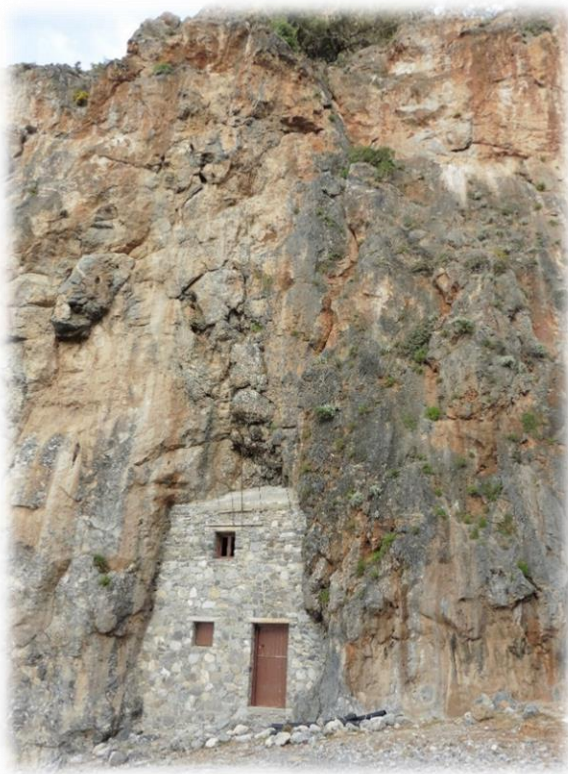
Soort : Wandeling in lijn
Plaats : Van Kaap Tripiti naar Sougia
Afstand : 12 km
Stijgen : 400 m
Dalen : 400 m
Duur : 4 uur

Kapitein Yiannis brengt ons met zijn boot naar de kloof van Tipitri. Het is maar een half uurtje varen. Eens de boot ons heeft afgezet is er geen weg meer terug.

Er is geen haven aan Kaap Tripiti. Kapitein Yiannis dient tot tegen de rotsen te varen en blijft dan gas geven zodat de boot min of meer stabiel blijft. Vervolgens dien je de boot te verlaten en moet je meteen over lavarotsen stappen tot op het pad.

Aan het einde van de herfst hebben veel ooien vaak groene, blauwe of rode vlekken op de rug. Dit komt doordat in de herfst de dekrammen tussen de ooien worden losgelaten met op hun

buik een zogenaamd dekblok (soort stempelkussen). Iedere ooi die gedekt wordt krijgt dus van de ram een kleurtje mee. En als we zo de kudde bekijken heeft de ram zijn werk uitstekend gedaan.

We maken eerst een rondje rond de stallen. Op Kaap Tripiti zie je nog duidelijk dat ook dit eiland ooit door vulkanisme is ontstaan. De boeren van Kaap Tripiti hebben hun eigen privékapel.

Er staan slechts twee huizen van geitenboeren op Kaap Tripiti. Deze boeren kunnen dus ook enkel maar te voet (wat ze eigenlijk nooit doen) of met de boot naar Sougia

Vraag een boer in Kreta nooit hoeveel geiten of schapen hij heeft dat brengt immers ongeluk. Als je dit vraagt is er 's anderendaags sowieso een geit dood of is er een schaap met een gebroken poot.

Kaap Tripiti is enkel te voet, via de E4 of met de boot te bereiken. Er leiden geen wegen naar toe. Kaap Tripiti is naar verluid de site van de oude stad Pikilasos met de beschermde natuurlijke haven.

Op Kreta is de bevolking overwegend Grieks Orthodox. Daar hechten de bewoners ook een

grote waarde aan. Ook zijn de Kretenzers trots op hun Griekse taal. Dus als je naar Kreta op vakantie gaat, doe je de Kretenzers eer aan door een paar woordjes Grieks te spreken.

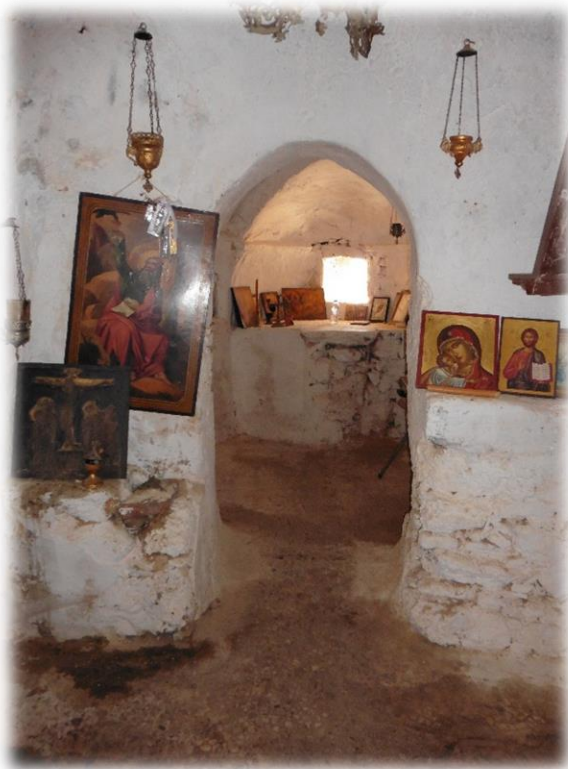
Na de vermoeiende klim komen we op een bergpas waar nog ruïnes staan van een oud Venetiaans kasteel. De Venetianen benutten de strategisch gunstige plek even beneden de kaap.

Vanaf hier dienen we nog een korte klim van zowat honderd meter te maken om tot bij de kapel te komen. Daar we langs dezelfde weg dienen terug te keren kunnen we deze klim doen

zonder rugzakken, als er een deelnemer de klim immers niet wenst te doen. Deze keer wilde iedereen mee en hebben we de rugzakken kunnen achterlaten.

Helemaal boven op de kaap staat een prachtige kapel. Het is de bedevaartskapel Profitis Llias. Ook deze kapel kan men betreden. Op 19 juli komen de pelgrims met de boot naar

Tripiti en viereen dan in en rond de kapel de profeet Llias (Elia). Ze brengen er de nacht door met eten en het zingen van Kretenzische liederen en vertrekken de dag nadien.

De regenwaterput, foto links onder, vangt het water op van het dak van de kapel. Deze put werd met een plechtige Heilige mis ingehuldigd op 22/10/1952.

We vertoeven hier een tijdje want dit is een van de prachtigste locaties van de Kreta reis. Zoals de meeste kerken en kapellen is ook de kapel toegankelijk voor het publiek. Hier wordt

niets gestolen of vernield. Hier heeft men nog respect voor andermans goederen en voor de religie.

